

[Kjær Rasmussen.]
 mer. Vi får altså endnu en gang bekræftet det, vi har sagt så tit, nemlig at i det borgerlige samfund har graden af frihed nøje sammenhæng med tegnebogens tykkelse. Man kan f. eks. købe sig til et frit lægevalg efter det foreliggende lovforslag.

Det burde naturligvis være sådan, at alle havde frit læge- og speciallægevalg uden skelen til økonomisk formåen. Naturligvis kan begrænsninger komme på tale, men de bør da ikke gå på økonomien, men derimod på et vist antal patienter pr. praktiserende læge.

Endelig tror vi også, at det meget ønskede teamwork mellem læger, socialrådgivere m. fl. ødelægges af, at lægerne har private patienter.

Dette fører over til noget, som vi før har nævnt her i Folketinget, nemlig at lægerne burde være offentligt ansat, samlet i lægehuse eller lægecentre, gerne kvartervis. Flere praktiserende læger burde være knyttet til en sådan klinik, og tandlægerne burde naturligvis med ind under ordningen. Imidlertid er man i disse spørgsmål gået uhyre forsigtigt frem fra det offentlige side, og forklaringen ligger nok i, at man ikke har ønsket at gribe ind i lægers og tandlægers nugældende ret til gennem overenskomst at fastsætte honorarer. Vor opfattelse er den, at de bør være offentligt ansat på linje med andre medarbejdere inden for den sociale sektor.

Dernæst er der spørgsmålet om medicinrefusionen. Som man ser af lovforslagets § 7, refunderer staten 75 pct. af udgiften til receptmedicin. Det, der i virkeligheden er tale om, er altså, at det offentlige hvert år overfører store summer til medicinalindustriens storforetagender. Når man betragter priserne på medicin, får man unægteligt den tanke, at her dog vist var et område, som kunne trænge til en ganske grundig kulegravning. Vi finder det forkert, at nogle mennesker skal tjene store penge på andres sygdomme, og ser derfor helst, naturligvis, at medicinalindustrien nationaliseres. Men allerede nu kunne regeringen lette situationen noget ved f. eks. at fritage den livsvigtige medicin for moms.

Derpå befordringsgodtgørelsen for den gruppe, som nu betegnes som A-medlemmer. Efter lovforslaget vil det offentlige

kunne yde befordringsgodtgørelse til nærmeste speciallæge, altså igen et af disse formynderisynspunkter, som forekommer helt grotesk. Det kunne jo hænde sig, at nærmeste speciallæge og patient havde så afvigende gemytter, at behandlingen led skade derved.

Med hensyn til finansieringen er det nu meningen, at udgifterne i alt væsentligt skal afholdes af amtskommunen, og hvad enten man kan lide det eller ikke, så kommer dette til at betyde større byrder for de jævne indtægter. Forholdet er jo det, at statsskatten beregnes efter en progressiv skala, mens der er proportionalbeskatning i amtskommunerne. Denne amtskommunale proportionalbeskatning vil naturligvis stige, når der som følge af dette lovforslag væltes en yderligere udgift over på amtskommunerne i en størrelsesorden af 665-670 mill. kr. årlig. Proportionalbeskatningen udgør som bekendt samme procent af indtægten, hvad enten den er høj eller lav.

Vi finder altså ikke — heller ikke, selv om vi godt kan se, at det nuværende sygekassekontingent forsvinder — at det her foreslåede er særlig socialt i sigtet.

Endelig er der spørgsmålet om ankeadgangen. Vi anser det for meget væsentligt, at klienterne informeres meget nøje om denne adgang. Der bør sættes ind på at opbygge et virkelig effektivt ankeorgan med ansatte socialarbejdere, der har pligt til grundigt at sætte sig ind i sagen, set fra klientens side, og optræde som klientens advokat over for dem, der dømmer.

Ja, man vil altså kunne konstaterer, at enighed i princippet udmærket kan betyde uenighed i detaljen, og som lovforslaget ser ud på nuværende tidspunkt, er det vist nærmest det, der er tilfældet for vores vedkommende.

Hanne Reintoft: Man begynder nu at lovgive for at tilpasse sociallovgivningen til modellen i socialreformkommissionens strukturforslag. Som jeg før har fremhævet, kan der ikke komme tilbundsgående reformer ud af det, når man ikke er nået længere end til strukturen og ikke har formået virkelig at gøre sig tanker og ideer endsige visioner om indholdet af en så vigtig og omfattende sektor i samfundets liv, og socialministeren indrømmer da også i sin fremsæt-